

af hende, at hun først lærte sit Fadervor, da hun kom i Skole.

Han fortalte hende nu idag om sin egen lykkelige Barndom i det lille fattige Væverhjem ved Grusgraven, og om sin fromme Mor, der havde ført ham ud af Dødens isnende Skygge ind i det varmende og straalende Lys fra Guds Naadessol. Især dvælede han længe ved Mindet om en Synd, han engang havde begaaet, et Tyveri af en Femøre, som hans Mor havde tabt paa Gulvet. Aldrig kunde han glemme den Sjæleangst og Pine, han de Dage havde gaaet i. Men endnu uforglemmeligere for ham var den Lykke, han havde følt, da han havde tilstaaet sin Brøde og faaet sin Straf. Han havde siddet flere Timer paa Trendebænken ved Vinduet og stirret ud over de tomme Vintermarker med en vidunderlig Fornemmelse af at ligge tæt ind til Guds Hjerter. Saadan var Salighedens Fryd. Saadan føltes det at have sine Synders naadige Forladelse.

Skønt han talte med Inderlighed og selv var bevæget, som han altid blev det, naar han nævnede sin Mor, viste Frøken Susse sig hele Tiden meget adspredt. Trods Skærmbæddet havde hun fri Udsigt til Døren, og hver Gang den gik, skulde hun se, hvem det var. Da en Gang en af de unge, kittelklædte Læger kom ind, hilste hun smilende; og saa længe han opholdt sig i Stuen, var hun ganske fraværende.